

[Holger Larsen.]

Færøerne mener at kunne nøjes med at give et Ægtepar 200 Kr. og en enlig Person 100 Kr. i Aldersrente, maa man sige, at det er et meget lavt Beløb set i Relation til de Beløb, der gives herhjemme. Det hjælper naturligvis noget, at Færingerne kan faa Aldersrenten ved 60 Aars Alderen, og saaledes at de ved 65 Aars Alderen kan opnaa et Tillæg. De, der venter med at forlange Aldersrente til de er 65 Aar, kan naa op paa 300 Kr., det vil altsaa sige, at de faar det halve af, hvad man faar henede, idet man stadig sammenligner Færingerne med Folk paa Landet henede, ikke med Folk i Byerne. Man begrundet det fra Lagtingets Side med, at Prisniveauet deroppe er betydeligt lavere end henede. Jeg kan ikke rigtig have nogen Formodning om, hvorledes Prisniveauet ligger paa Færøerne, men det er vel nok muligt, at denne Bondebefolkning lever et helt andet Liv end det, vi lever henede. Jeg har ladet mig fortælle, at Prisniveauet paa indførte Varer er omtrent det samme som henede. . . . (*Ju-stittsministeren* [Zahle]: Lidt højere!) . . . Lidt højere endda; naar altsaa de gamle skal have deres Kaffeaar, saa er den ikke billigere oppe paa Færøerne end henede. Men naturligvis, de indførte Varer spiller ikke den Hovedrolle, naar der er Tale om gamle Menneskers Ernæring, og naar de saa kan indstille sig paa hovedsagelig at bruge hjemlige Produkter, kan det være, at det gaar. Jeg har prøvet paa at sammenstille det almindelige Indtægtsbeløb deroppe, det Indtægtsbeløb, som Fiskerne har, med den Aldersrente, man vil give, og jeg har modsætningsvis taget en Landarbejders Løn henede og sammenstillet den med den Aldersrente, vi giver henede, og Forholdet synes i saa Henseende at være nogenlunde ensartet. Medens jeg altsaa maa synes, at Taksterne er overordentlig lave, saa tør jeg dog ikke driste mig til at kritisere dem eller forlange dem sat højere op.

Derimod synes jeg, der er et andet Forhold, som er ret grelt, dette nemlig, at man beregner en enligstillet Person og et Ægtepar, hvorefter kun den ene er fyldt 60 Aar, til Halvdelen af det, som et Ægtepar skulde have, altsaa til 100 Kr., medens Ægtepar faar 200 Kr. Denne Bestemmelse hidrører fra Lagtinget. Jeg vilde tro, det er forkert. Vi begik samme Brøler henede i 1922. Da man skulde til at indføre dette System, sagde man: Det maa være saaledes, at hver enkelt Person er forsikret, og naar der er to Personer, skal de have dobbelt saa meget som een Person. Det viste

sig hurtigt, allerede straks ved Lovens Indførelse, at være uheldigt. Naar man i gamle Dage, før 1922, havde siddet i alle Landets Kommuner og skønnet over de gamles Understøttelse og saa tog et samlet Overblik over det, saa viste det sig i Virkeligheden, at de enligstillede fik $\frac{2}{3}$ af, hvad Ægtepar fik, og aldrig saa snart var Loven gennemført, før det viste sig nødvendigt meget hurtigt at komme ind paa Forhandling om en Ændring, der bragte de enligstillede Takster noget højere op. Det skete i første Omgang ved Fortolkning af en Bestemmelse om en 25 pCts Forhøjelse, hvad der var Adgang til i Loven, og senere, i 1927, blev, trods den almindelige Nedskæring, der da foretoges, de enligstillede Takster forhøjet. Nu tør jeg naturligvis ikke paastaa, at Forholdene oppe paa Færøerne er ligesom henede. Jeg er vel vidende om, at en enligstillet Person henede meget ofte har sin egen Bolig — selv om maaske den ikke er saa stor som et Ægtepars — og som Følge deraf har noget større Udgifter. Det er muligt, at man indenfor en Befolkning som den færøske slutter sig mere sammen familievist, og at derfor Forholdet kan være nogenlunde berettiget, men jeg vil dog gerne høre Ministerens Udtalelse om Spørgsmaalet.

En anden Bestemmelse, som ogsaa vidner om Fattigdommen deroppe — ganske vist i højere Grad om Kommunernes Fattigdom, men det hører jo nu en Gang sammen —, er § 17, ifølge hvilken Refusionen fra Staten skal sættes op til $\frac{9}{12}$, medens den ifølge den henede gældende Lov kun andrager $\frac{7}{12}$. Dette bevirker i Virkeligheden, at man oppe paa Færøerne vil faa betydeligt flere Penge, end Tilfældet ellers vil være, idet man ifølge Lovforslagets Bemærkninger i Øjeblikket faar 40 000 Kr. fra Staten til Alderdomsunderstøttelsen deroppe, medens man i Henhold til den her nævnte Bestemmelse vil faa et Beløb af 165 000 Kr., altsaa 125 000 Kr. mere. Nu er jeg ikke blind for, at naar man indfører Retten til at faa Understøttelse — hidtil har Understøttelsen været bygget op paa Almisserprincippet, som vi ogsaa i tidligere Tid havde det henede —, saa melder der sig naturligvis flere for at faa Hjælp, og derfor kommer Hjælpen til at koste mere. Men alligevel vægner jeg mig dog ved at tro, at det skulde kunne koste saa mange Penge, og derfor maa jeg heri se et Ønske fra Regeringens Side, da Regeringen er gaaet med dertil, om ad denne Vej at komme disse fattige Kommuner — det er der ingen Tvivl om, at de er — til Hjælp med et større